

Revista—ARTA

Altoi bun: Adriana Popescu Păsat

nr. 16-17 / 2015
De Aurelia Mocanu

arta

revistă de arte vizuale

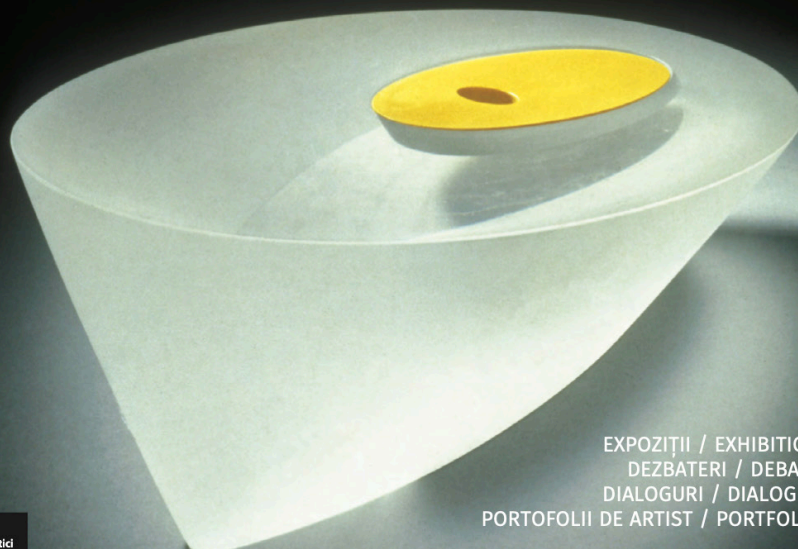
nr.16-17 / 2015

ARTA STICLEI

GLASS ART

BIENALA DE ARTĂ DE LA VENEȚIA

VENICE ART BIENNALE 2015

EXPOZIȚII / EXHIBITIONS
DEZBATERI / DEBATES
DIALOGURI / DIALOGUES
PORTOFOLII DE ARTIST / PORTFOLIOS

ALTOI BUN: ADRIANA POPESCU PĂSAT

Text de / Text by
AURELIA MOCANU

Un bilanț european la finele veacului XX grupa la „imaginativi creatori în sticlă” pe Dana Zarnecnkova, Karin Hubert, Erwin Eisch, Keith Brocklehurst și Edward Leibovitz, cel cu rădăcini românești. Înainte bine de a împlini trei decenii de activitate, Adriana Popescu Păsat era printre ei, iar imaginea Vagonului sanitar, aflat în colecția Muzeului Sticlei din Düsseldorf, va fi mediatizată larg ca afiș al colecției (2009). Artista clujeancă antologată de prestigiosul album german Neue Glas in Europa s-a stins fulgerător la 53 de ani, în decembrie 2007.

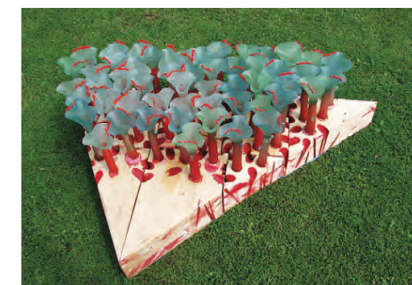

deasupra
Adriana Popescu Păsat, *Fructi di Mare*, 2000, sticlă suflată, 25 x 100 x 100 cm, detaliu

deasupra
Adriana Popescu Păsat (portret), Altoi

dreapta
Adriana Popescu Păsat (portret), Buchetul Semiramidei

Familia de creatori: Alexandru Păsat (sculptor) și fiul, Tudor Păsat Popescu (artist multimedia), Cristina Popescu Russu (ceramistă), Liviu Russu (sculptor) au pierdut un membru neprețuit al echipei lor artistice, care funcționa ca o punte de dialog între Cluj și București. Artiste notabile ale generației '80, surorile Popescu se formaseră la liceul de arte din Craiova, ca să opteze apoi, în definirea unui domeniu artistic, pentru Cluj sau București. Cristina și Adriana vor deveni două performere ale cercetării formale, într-un mediu generat de foc, ceramică, respectiv sticlă.

Adriana Popescu nu uita să consemneze în fișa sa artistică tutela profesorală a Anei Lupaș, eminentă experimentatoare a limbajului metadecorativ. Adriana a expus neîntrerupt, începând cu 1980, cu un palmares internațional invidiabil: premii pentru sticlă de artă la Erfurt și Hilden – Germania, Ebeltoft – Danemarca, apoi la bienala de sculptură mică de la Viena. Are lucrări achiziționate de muzee germane la Düsseldorf și Coburg, deopotrivă în Danemarca și Norvegia. Două premii ale UAP pentru artă decorativă, expoziții personale precum „Alcătuiri” și „Roz cotidian” sunt doar datele de contur ale unei cariere susținute. Miezul poetic al atelierului Adrianei Popescu este cu mult mai greu de cartografiat. Artista se desfășura pe un arpeggiu amplu, atât al dimensiunilor (până la ansambluri ambientale), al cromaticii exuberant-dense pe care o poate etala tehnologia sticlei, cât și pe palierul narativului și al mixajelor-asamblaj. Sticla se modela sub mâinile și suflul ei, la propriu și la figurat, precum ecloziunea bobocilor de plante tropicale. „A suflat”, la un moment dat, și portrete de exuberanți afrocanizi. Unduiri acvatice, muguri-lăstari-înrdăcinări de mangrove: un biotop formal al căldurii colorate care ondulează forme purtătoare, concave. Familiile de recipiente (unele devenite corpuri de iluminat) imaginete de artistă țin de modularea calciului.

Se răsfrâng sau se efilează, anunțând straturi secundare de ton cromatic surprinzător. Adriana nu privilegiază transparențele sticlei, ci opalescența ei adânc colorată, de recif ecuatorial. A imaginat un *Buchet al Semiramidei*, din vălurite cupe înseriate într-un triunghi, care ondulează aerul prin contiguitate. Dar o vedem pe Adriana Popescu și regizor-scenograf al unor mixaje de materii adăugate sticlei, pline de humor, cum ar fi *Vagonul sanitar* (o droșcă ubuescă ducând eprubete peștrite) sau torsul manechin plin de însemne hazlii al *Șefului*. Adriana visează vegetal proteiform în torpoare, dar poate interveni organizatoric tranșant. Concepe un seducător ansamblu de mari *Altaiuri*, unde gestul drastic de îngrijire-înfășurare e compulsiv generator de lăstari. Un alt procedeu compozițional, asamblator va fi și cel de etalare muzeală, în borcane și alinamente. Atență la detalii, la amănuntul unei torțe, al piciorușelor în trepid, al lobării unei buze, al unui breloc de aninat, Adriana Popescu ar fi putut să distribuie tot imaginarul său tonic și proteiform în gîngășe și suculente anfilade de istorisirii plastice. Credem că verbul substantiat care-i poate rămâne marcă este „înmugurirea”.